

bylo až moc reálné. Zchátralá stará budova byla dvakrát větší než škola, do které chodili, měla pět podlaží a dvě velká křídla. Rozbitá okna, vylámané okenice a hnusné skvrny ubíhající od střechy až dolů do plevele budily dojem, že v domě straší.

A možná to tak i je, říkal si Tiller při pohledu na prázdné oční důlky ve vysoké zdi střední části budovy.

„Co to je?“ zamumlal Gordo.

„Co je co?“ Panebože, měl si s sebou vzít... No, vůbec sem neměl chodit. „Co máš za problém?“

Gordo vrtěl hlavou. Jak tu stál v mikině s potiskem Minecraftu a chundelaté hnědé vlasy mu padaly do vyděšených očí, připomínal Tillerovi sloupek plotu zaražený do země.

Nedíval se na budovu.

„Tamhle něco je.“ Gordo zvedl ruku a ukázal stranou. „Mezi těmi stromy jsou oči...“

Tiller se otočil – a bylo to tam. Žluté oči zářící ve tmě.

„Seru na to,“ vyjekl Gordo, upustil veškerou výzbroj a dal se do běhu.

Tiller zůstal vteřinu na místě, jeho tělo nebylo schopné pohybu. Ale pak se ozvalo tlumené vrčení a neslo s sebou příslib ostrých tesáků a zkrvavených pahýlů a...

Tiller zakopl o vlastní nohy, jak vyrazil, a když tvrdě přistál, ztratil telefon. Ale s tím si nemohl dělat starosti. Zase vyskočil a utíkal jako o život – protože o ten sakra šlo – a bylo mu jedno, jak dlouho bude mít zaracha nebo kolik víkendů bude muset pracovat pro tátu na zahradě, aby splatil nový iPhone.

Jen se chtěl dostat domů a zůstat naživu.

A tak běžel, pádil tak usilovně, jak jen to šlo, zpátky k plotu, k trhlíně v drátěném pletivu. Za kamarádem. Domů, kde vlci nevyjí a nevrčí a kluci nepřijímají blbě sázky, které je o Halloweenu zavedou na strašidelná místa s tím nejmíň kurážným z party sedmi kluků ze sousedství...

Po kvapném úprku vrčení mezi holými stromy ustalo. A pak následovala pauza, po ní vlhké praskavé zvuky, pár heknutí a šustot porostu, který snadno přehlušila další lenivá, chrápavá cesta hromu skrz ionizované vzdušné molekuly bouře.

Vzápětí přistoupil k iPhonu 8S pár zablácených bosých nohou a ruka podobná lidské sáhla po telefonu a zvedla ho. Aplikace pro lov duchů začala zběsile pípat, a když vlk natočil senzor na sebe, ta zatracená věc se rozsvítila jako vánoční stromeček a začala varovně vřískat.

Muž se zasmál.

Dokud za ním nezazněl výhružný ženský hlas: „Nemáš být někde v Caldwellu?“

Vlkan se ohlédl přes nahé rameno a blýskl tesáky bílými jako rubáše, ostrými jako chirurgické nástroje. „Už jdu.“

„Jen to koukej stihnout. Víš, co riskuješ.“

„Jo,“ zahučel v odpověď. „To máš pravdu.“